

Sygn. akt V CZ 70/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w C., Prezesowi Sądu
Okręgowego w C. i Prezesowi Sądu Apelacyjnego

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 grudnia 2013 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 sierpnia 2012 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie na postanowienie tego Sądu z dnia 29 czerwca 2012 r. odrzucające zażalenie powoda na postanowienie o kosztach zawarte w punkcie 2 i 3 wyroku tego Sądu z dnia 26 kwietnia 2012 r. Przyczyną odrzucenia zażalenia było wniesienie go osobiście przez powoda J. S.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód J. S. ,zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie art. 394 § 1 pkt. 2 k.p.c. oraz art. 87¹ § 2 oraz art. 394¹ § 2 k.p.c. poprzez odrzucenie zażalenia do Sądu Najwyższego w sytuacji, w której nie został rozpoznany jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika w celu sporządzenia zażalenia na postanowienie o kosztach zawarte w punkcie 2 i 3 wyroku tego Sądu z dnia 26 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87 § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacki ustanowiony w art. 87 1 k.p.c. obejmuje wszelkie postępowania, które przynależą do właściwości Sądu Najwyższego, dotyczy więc także zażalenia do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Zażalenie wniesione osobiście przez stronę podlegało zatem odrzuceniu wobec braku zdolności postulacyjnej. Niezastosowanie się do wymogu przymusu adwokackiego i wniesienie zażalenia objętego przymusem przez stronę osobiście jest brakiem formalnym nieusuwalnym, którego nie można sanować w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 77).

Zaskarżone postanowienie jest zatem prawidłowe, a wniesione do Sądu Najwyższego zażalenie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Należy natomiast zwrócić uwagę, że niezależnie od odrzucenia zażalenia wniesionego przez powoda osobiście należało rozpoznać jego wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego z urzędu w celu wniesienia zażalenia na postanowienie o kosztach procesu zawarte w wyroku. Do czasu rozpoznania

tego wniosku i podjęcia stosownych do jego rozstrzygnięcia czynności termin do wniesienia zażalenia nie rozpoczął biegu. Późniejsze ustanowienie dla powoda pełnomocnika z urzędu w postępowaniu kasacyjnym nie pochłania postępowania zażaleniowego. Także bowiem w postępowaniu o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą dyspozytywności, sąd powinien brać pod uwagę, że strona decyduje nie tylko o wszczęciu postępowania, ale także o zakresie rozstrzygnięcia sprawy (*ne eat iudex ultra petita partium*).